

Arrest

**nr. 315 474 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. RAJA *loco* advocaat B. LOOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2016 om internationale bescherming. Op 21 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 222 828 van 19 juni 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 juli 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 mei 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 16 november 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 januari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 17 mei 2021 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juli 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 12 oktober 2021 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij op 8 februari 2022 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, beslist de adjunct-commissaris op 26 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 4 januari 2016 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van Tadzjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Turkan, district Khenjan, provincie Baghlan. Uw problemen begonnen de dag voor uw vertrek uit Afghanistan. U had reeds twee maanden een geheime relatie met een vrouw uit uw dorp toen u hierop betrappt werd door diens moeder. De dag daarop werd zij gedood door haar vader. Hierop besloot u het land te ontvluchten. U vertrok uit Afghanistan op 10 november 2015 en reisde via Iran, Turkije en de Balkan naar België, waar u op 23 december 2015 aankwam. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, een brief van het districtshuis en de enveloppe waarin beiden verstuurd werden. Op 21 december 2017 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in het dorp Turkan, district Khenjan, provincie Baghlan. Als gevolg daarvan kon er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich er zou hebben voorgedaan. U stelde een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 19 juni 2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar Afghanistan. U reisde van België naar Luxemburg, alwaar op 15 januari 2018 uw vingerafdrukken werden geregistreerd. In het kader van de Dublinverordening oordeelden de Luxemburgse autoriteiten dat België verantwoordelijk was voor uw verzoek om internationale bescherming, waarna u naar België terugkeerde.

Op 5 juli 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede verzoek stelde u dat u tijdens uw eerste verzoek een tweejarig verblijf in Iran verzwegen had. U verklaarde dat u tussen 1390 en 1392 (Gregoriaanse kalender (GK) maart 2011 - maart 2013) omwille van een familiaal conflict inzake grond naar Iran trok. In 1392 (GK maart 2012 - maart 2013) keerden jullie terug naar uw dorp omdat uw oom bij een mijnexplosie was omgekomen en jullie voor uw neven moesten zorgen. Het familieconflict werd opgelost door de dorpsoudsten. Voor het overige hield u vast aan uw eerdere verklaringen. U herhaalde dat u, afgezien van die twee jaar in Iran, altijd in het dorp Turkan, district Khenjan, provincie Baghlan, heeft gewoond. Nog stelde u dat uw problemen in het dorp nog altijd actueel zijn en verwees u naar de onveilige situatie in uw dorp wegens de aanwezigheid van de taliban. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw paspoort, uw stemkaart en uw visumaanvraag voor Iran. Daarnaast legde u kopieën van de volgende documenten neer: taskara's van uw boer, moeder en zus, de legerkaart van uw broer, de bankkaart van uw broer, de stemkaart van uw broer, twee certificaten van uw boer, drie foto's en twee enveloppen. Op 11 mei 2020 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U hield immers vast aan de verklaringen die u in uw eerste verzoek uiteen zette, maar waar door het CGVS geen geloof aan kon worden gehecht. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Evenmin verliet u België. Op 16 november 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek hield u vast aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen zoals u ze in uw tweede verzoek aflegde, namelijk dat u, behoudens een verblijf van twee jaar in Iran, uw hele leven tot aan uw vertrek naar Europa in het dorp Turkan, district Khenjan, provincie Baghlan heeft doorgebracht. U stelde voorts dat uw problemen met de taliban nog altijd actueel zijn. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een politieverslag; een envelop. Op 26 januari 2021 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U hield immers vast aan de verklaringen die u in uw eerste en tweede verzoek uiteen zette, maar waar door het CGVS geen geloof aan kon worden gehecht. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Evenmin verliet u België. Op 17 mei 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde hield u vast aan uw verklaringen dat u van uw geboorte tot uw vertrek naar België in het dorp Turkan, district Khenjan, provincie Baghlan verbleef. Nog hield u vast aan uw verklaringen inzake de problemen die u in uw eerste verzoeken uiteen zette en stelde u dat deze nog altijd actueel zijn. U voegde nog toe dat u van uw familie vernam dat sommige commandanten uit de regio dorpingen verplichtten om te gaan strijden tegen de taliban. Daarnaast merkte u op dat u al een lange tijd in Europa verbleef en dat u door de taliban zou worden geïdoleerd als spion of als ongelovige. U gaf aan last te hebben van stress, slaapproblemen en pijn omdat u al lang (illegaal) in België verbleef. Ter staving van uw vierde verzoek legde u geen documenten neer. Op 29 juli 2021 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Uw verzoek steunde immers op motieven die u eerder aanhaalde en waaraan geen geloof kon worden gehecht. Gelet op het feit dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk uit Turkan in het district Khinjan in Baghlan te hebben verbleven tot uw vertrek, was uw opmerking dat u mee te moeten vechten samen met commandanten die uw dorpingen hiertoe verplichtten niet dienstig. Uw stelling dat u geïdoleerd zou worden als spion of ongelovige door uw lange verblijf in Europa werd vastgesteld dat dit een louter blote bewering betrof. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 12 oktober 2021 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek haalt u aan dat de situatie in Afghanistan slecht is, zeker voor Tadzjeken. Verder stelt u dat uw broer zich een maand voor de machtsovername bij de arbaki aansloot en dat de taliban een lijst hebben met uw en uw broers namen op, alsook dat de taliban naar jullie beide komen zoeken in Afghanistan. U vreest ook vermoord te worden omdat u al een tijd in Europa verblijft alsook omdat u geen baard of tulband wil dragen. Ten slotte vermeldt u dat u zich hier in België in een slechte positie bevindt omdat u geen onderdak of oranje kaart heeft.

Op 9 februari 2022 werd uw vijfde verzoek ontvankelijk verklaard. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voegde u nog toe eigenlijk uit het dorp Takhta Sang in het district Khinjan afkomstig te zijn en 5-6 jaar in Iran te hebben gewoond. Ook zou uw broer de laatste jaren reeds bij de arbaki gezeten hebben en zich na de machtsovername bij het verzet tegen de taliban hebben aangesloten waarna hij gewond geraakte en naar Panjshir vluchtte. U preciseerde verder dat u de regels van de islam niet meer zo strikt volgt.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u de volgende documenten neer: een foto van uw broer in Panjshir en een kopie van de stemkaart van uw broer. Op 11 augustus 2022 maakte uw advocaat per mail volgende opmerking over, met name dat u nog steeds praktiserend moslim bent maar u niet helemaal kan vinden in de manier waarop de taliban de islam interpreteert.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw voorgehouden asielmotieven.

Vooreerst dient opgemerkt dat u reeds meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw woonplaatsen voor uw vertrek naar Europa. Zo verklaarde u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming steeds in het dorp Turkan in het district Khinjan in Baghlan te hebben gewoond, iets waaraan u bij uw tweede en derde verzoek een 2-jarig verblijf in Iran toevoegde. In het kader van uw vierde verzoek sprak u echter niet meer over een verblijf in Iran en hield u vast aan uw verblijf in Turkan van uw geboorte tot uw vertrek. Ook in het

kader van uw huidige verzoek stelt u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van uw geboorte tot vertrek in het dorp Turkan te hebben gewoond (Verklaring volgend verzoek 1610177W, vraag 5 en 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde u echter opnieuw uw verklaring in die zin dat u eigenlijk in het dorp Takhta Sang – zo'n 15 kilometer van Turkan in hetzelfde district Khinjan – hebt gewoond en dat u geen 2 maar wel 5-6 jaar in Iran hebt gewoond (CGVS (...), p. 2). Dat u steeds Turkan als woonplaats hebt aangegeven omdat uw "taskara van daar komt" (CGVS (...), p. 2) biedt geen verschoning voor het feit dat u tot viermaal toe een ander dorp dan uw werkelijke woonplaats zou hebben opgegeven. Bovendien zou u in Duitsland wel de waarheid hebben verteld over uw herkomst uit Takhta Sang, maar zou u hier bang zijn geweest om de waarheid te vertellen en ook over uw geboortedatum gelogen hebben (CGVS (...), p. 2). U biedt hier echter geen bevredigende verklaring voor, wanneer u slechts stelt dat u moe bent en niet kan blijven liegen (CGVS (...), p. 6). Uw meermaals wijzigende verklaringen over uw woonplaatsen werpen reeds een negatief licht op uw algehele geloofwaardigheid.

Het feit dat uw broer twee jaar bij het leger heeft gewerkt, iets waarmee hij 3-4 jaar na jullie terugkeer uit Iran mee begon, leverde destijds nooit problemen op voor hem of uw familie en u haalt in verband hiermee verder ook concrete geen vrees aan (CGVS (...), p. 7-8). U stelt dat uw broer zich, na zijn werk bij het leger en na uw vertrek uit Afghanistan, bij de arbaki aansloot (CGVS (...), p. 7). Terwijl u op de DVZ stelde dat hij één maand voor de val van de overheid bij de arbaki ging (Verklaring volgend verzoek 1610177W, vraag 16), verklaart u op het CGVS dat hij ongeveer een jaar na zijn stopzetting bij het leger bij de arbaki ging en er zo'n 6 jaar werkte (CGVS (...), p. 8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u nieuw aangehaalde element betreffende uw broer. U weet deze strijdigheid niet uit te klaren wanneer u stelt dat uw broer voor 2-3 maanden bij de arbaki stopte en ongeveer 1-2 maanden voor de machtsovername terug de wapens opnam bij commandant Delbar. Gevraagd waarom u dat niet eerder vertelde, repliceert u dat hij niet echt gestopt was bij de arbaki (CGVS (...), p. 13). Derhalve kan niet worden ingezien waarom u eerder niet vermeld zou hebben dat uw broer gedurende vele jaren bij de arbaki was. Bovendien zou kunnen verwacht worden dat, indien uw broer werkelijk gedurende 6 jaar bij de arbaki was en hij sinds het begin op de zwarte lijst van de taliban kwam (CGVS (...), p. 8), u dit in eerdere verzoeken om internationale bescherming vermeld zou hebben – quod non. Hierop gewezen stelt u dat u tijdens eerdere verzoeken wel vertelde over uw broer bij de arbaki – wat geenszins uit uw dossier blijkt – om daarna weer te stellen dat u nooit eerder over uw broer bij de arbaki vertelde omdat er niet naar uw broer gevraagd werd (CGVS (...), p. 13 en 16). Uw verklaringen overtuigen niet.

Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen summier blijven over het werk van uw broer bij de arbaki en dat u hier geen begin van bewijs van voorlegt (CGVS (...), p. 10-11). Uit de foto die u van uw broer neerlegt kan niets worden afgeleid; noch dat het om uw broer zou gaan, noch dat hij bij de arbaki vocht of gewond is geraakt en naar Panjshir vluchtte (CGVS (...), p. 3). Derhalve kan deze foto de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Tenslotte slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken waarom uw broer tijdens zijn dienst bij de arbaki nooit problemen kende omwille van zijn naam op een zwarte lijst, noch hoe hij op die lijst terecht kwam of om welke reden uw naam daar eveneens op zou zijn terechtgekomen na de machtsovername (CGVS (...), p. 12-13).

Daarnaast vreest u in geval van terugkeer vermoord te worden omdat u in Europa verbleef, sinds 2 jaar alcohol drinkt, niet gaat bidden, niet wil vasten en de religie onder de macht van de taliban niet accepteert. U vermeldt ook dat u in Afghanistan een baard moest laten groeien en dat u niet kan accepteren dat als u trouwt uw vrouw een hijab zou moeten dragen of uw dochter niet naar school zou kunnen gaan. Daarbij stelt u dat u ongelovig bent, maar meteen daarna zegt u dat u zich wel nog als moslim voorstelt en gelooft dat God bestaat (CGVS (...), p. 3-4 en 16). Eveneens merkt uw advocaat per mail dd. 11/08/2022 op dat u wenst te verduidelijken wel degelijk nog steeds praktiserend moslim te zijn maar dat u zich niet helemaal kan vinden in de manier waarop de taliban de islam interpreteert (zie groene map in het administratief dossier). Hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. U laat immers na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Tot slot stelt u de taliban niet goed zijn met de Tadzjeken en dat zij door de taliban vermoord worden omdat ze tegen hen vechten. Gevraagd naar aanwijzingen dat u persoonlijk omwille van uw etniciteit zou worden gevisieerd, verwijst u echter slechts naar uw eerder aangehaalde asielmotieven, met name dat u in Europa hebt gewoond en dat de taliban een foto van u heeft (CGVS (...), p. 3, 6 en 16). Derhalve laat u na om in concreto aan te tonen dat u in geval van terugkeer gevisieerd zal worden specifiek omwille van het feit dat u Tadzjiek bent.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De mail van uw advocaat en de foto van uw broer werden reeds besproken. Betreffende de kopie van de stemkaart van uw broer dient nog opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten.

Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan de neergelegde stukken op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.

(...)

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022,

beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUSA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUSA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t.* Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Badj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het geteendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert vooreerst een theoretisch betoog over de verplichtingen van asielinstanties *qua* onderzoek, waarna hij hekelt dat er een tekort is aan informatie en uitgebreid kritiek uit op (de inschatting van) de bronnen waarop de adjunct-commissaris zich beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Vervolgens betoogt hij dat er indicaties zijn dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade te worden blootgesteld en voert hij een uitvoerig betoog over het talibanbestuur op zich en de implicaties daarvan voor Afghaanse burgers. Hij gaat ook omstandig in op de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven en op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting die terugkeerders uit Europa riskeren en past dit toe op zijn persoon, waarbij hij wijst op zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn snelle aanpassing aan de westerse cultuur en de situatie van Tadzjiken. Verzoeker gaat ook dieper in op de gewapende conflicten in Afghanistan tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) enerzijds en tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds en op de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. Tot slot voert verzoeker nog een uitgebreid betoog over de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden taalattesten (stuk 2), twee arbeidsovereenkomsten (stukken 3 en 4), een attest 'Maatschappelijke oriëntatie' (stuk 5), attesten van een cursus '*Mind Spring*' (stuk 6), verzoekers facebookaccount (stuk 7) en de facebookpagina 'Kaboel is niet veilig' (stuk 8) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 19 september 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023 en aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.3. Bij een op 24 september 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een uittreksel uit het rapport “*Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities*” van Asylos van november 2023 (p. 1 en 42) (stuk 1);
- een *powerpoint* van Nansen van november 2022 over het rapport “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR (stuk 2);
- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- mailverkeer tussen zijn advocaat en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 4);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 5 december 2022 (stuk 5);
- aanbevelingsbrieven van vrienden (stuk 6);
- loonfiches (stuk 7);
- een attest van zijn huisarts met doorverwijzing naar een psychiater (stuk 8);
- een doktersvoorschrift voor medicatie (stuk 9).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een beslissing van de adjunct-commissaris van 30 juli 2024 houdende de erkenning van de vluchtelingenstatus en de kennisgeving van deze beslissing neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden asielmotieven, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat

(iii) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. In zijn op 24 september 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst verzoeker naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*" van UNHCR van februari 2023, waarin wordt opgeroepen om Afghaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 19 september 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 2), zoals verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU wordt niet aangetoond.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban, omwille van zijn verblijf in Europa en omwille van de slechte situatie daar, in het bijzonder voor Tadzjiken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn woonplaatsen voor zijn vertrek naar Europa en dat dit reeds een negatief licht werpt op zijn algehele geloofwaardigheid. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming steeds in het dorp Turkan in het district Khinjan in Baghlan te hebben gewoond, iets waaraan u bij uw tweede en derde verzoek een 2-jarig verblijf in Iran toevoegde. In het kader van uw vierde verzoek sprak u echter niet meer over een verblijf in Iran en hield u vast aan uw verblijf in Turkan van uw geboorte tot uw vertrek. Ook in het kader van uw huidige verzoek stelt u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van uw geboorte tot vertrek in het dorp Turkan te hebben gewoond (Verklaring volgend verzoek 1610177W, vraag 5 en 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde u echter opnieuw uw verklaring in die zin dat u eigenlijk in het dorp Takhta Sang – zo’n 15 kilometer van Turkan in hetzelfde district Khinjan – hebt gewoond en dat u geen 2 maar wel 5-6 jaar in Iran hebt gewoond (CGVS (...), p. 2). Dat u steeds Turkan als woonplaats hebt aangegeven omdat uw “taskara van daar komt” (CGVS (...), p. 2) biedt geen verschoning voor het feit dat u tot viermaal toe een ander dorp dan uw werkelijke woonplaats zou hebben opgegeven. Bovendien zou u in Duitsland wel de waarheid hebben verteld over uw herkomst uit Takhta Sang, maar zou u hier bang zijn geweest om de waarheid te vertellen en ook over uw geboortedatum gelogen hebben (CGVS (...), p. 2). U biedt hier echter geen bevredigende verklaring voor, wanneer u slechts stelt dat u moe bent en niet kan blijven liegen (CGVS (...), p. 6).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Om de volgende in de bestreden beslissing opgenomen redenen kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban:

“Het feit dat uw broer twee jaar bij het leger heeft gewerkt, iets waarmee hij 3-4 jaar na jullie terugkeer uit Iran mee begon, leverde destijds nooit problemen op voor hem of uw familie en u haalt in verband hiermee verder ook concrete geen vrees aan (CGVS (...), p. 7-8). U stelt dat uw broer zich, na zijn werk bij het leger en na uw

vertrek uit Afghanistan, bij de arbaki aansloot (CGVS (...), p. 7). Terwijl u op de DVZ stelde dat hij één maand voor de val van de overheid bij de arbaki ging (Verklaring volgend verzoek 1610177W, vraag 16), verklaart u op het CGVS dat hij ongeveer een jaar na zijn stopzetting bij het leger bij de arbaki ging en er zo'n 6 jaar werkte (CGVS (...), p. 8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u nieuw aangehaalde element betreffende uw broer. U weet deze strijdigheid niet uit te klaren wanneer u stelt dat uw broer voor 2-3 maanden bij de arbaki stopte en ongeveer 1-2 maanden voor de machtsovername terug de wapens opnam bij commandant Delbar. Gevraagd waarom u dat niet eerder vertelde, repliceert u dat hij niet echt gestopt was bij de arbaki (CGVS (...), p. 13). Derhalve kan niet worden ingezien waarom u eerder niet vermeld zou hebben dat uw broer gedurende vele jaren bij de arbaki was. Bovendien zou kunnen verwacht worden dat, indien uw broer werkelijk gedurende 6 jaar bij de arbaki was en hij sinds het begin op de zwarte lijst van de taliban kwam (CGVS (...), p. 8), u dit in eerdere verzoeken om internationale bescherming vermeld zou hebben – quod non. Hierop gewezen stelt u dat u tijdens eerdere verzoeken wel vertelde over uw broer bij de arbaki – wat geenszins uit uw dossier blijkt – om daarna weer te stellen dat u nooit eerder over uw broer bij de arbaki vertelde omdat er niet naar uw broer gevraagd werd (CGVS (...), p. 13 en 16). Uw verklaringen overtuigen niet.

Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen summier blijven over het werk van uw broer bij de arbaki en dat u hier geen begin van bewijs van voorlegt (CGVS (...), p. 10-11). Uit de foto die u van uw broer neerlegt kan niets worden afgeleid; noch dat het om uw broer zou gaan, noch dat hij bij de arbaki vocht of gewond is geraakt en naar Panjshir vluchtte (CGVS (...), p. 3). Derhalve kan deze foto de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Tenslotte slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken waarom uw broer tijdens zijn dienst bij de arbaki nooit problemen kende omwille van zijn naam op een zwarte lijst, noch hoe hij op die lijst terecht kwam of om welke reden uw naam daar eveneens op zou zijn terechtgekomen na de machtsovername (CGVS (...), p. 12-13)."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Over de door verzoeker neergelegde fotokopie van een stemkaart van zijn broer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten') wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

"Betreffende de kopie van de stemkaart van uw broer dient nog opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten. Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan de neergelegde stukken op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De mail met opmerkingen die verzoekers advocaat in de loop van de administratieve procedure overmaakte (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten'), de bij het verzoekschrift gevoegde taalattesten (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), arbeidsovereenkomsten (*ibid.*, stukken 3 en 4), het attest 'Maatschappelijke oriëntatie' (*ibid.*, stuk 5), de attesten van een cursus 'Mind Spring' (*ibid.*, stuk 6) en verzoekers facebookaccount (*ibid.*, stuk 7) en de bij de op 24 september 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde aanbevelingsbrieven van vrienden (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 6) en loonfiches (*ibid.*, stuk 7) hebben betrekking op verzoekers integratie en verwestering in België. Zij staven de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban niet.

De bij het verzoekschrift gevoegde facebookpagina 'Kaboel is niet veilig' (stukkenbundel verzoeker, stuk 8), het bij de op 24 september 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde uittreksel uit het rapport "Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities" van Asylas van november 2023 (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 1) en de (overige) algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan in het verzoekschrift en deze aanvullende nota wordt gerefereerd, hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker of op de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban en kunnen bijgevolg evenmin volstaan om deze vrees aan te tonen.

De powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport "International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van UNHCR (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 2), de briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (*ibid.*, stuk 3), het mailverkeer tussen verzoekers advocaat en de DVZ (*ibid.*, stuk 4) en het attest van de Afghaanse ambassade van 5 december 2022 (*ibid.*, stuk 5) hebben betrekking op verzoekers betoog over het gebrek aan objectieve, betrouwbare landeninformatie en de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die

hiermee gepaard gaan. Zij staven de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban evenmin.

Verzoeker voegt bij zijn op 24 september 2024 neergelegde aanvullende nota nog een attest van zijn huisarts met doorverwijzing naar een psychiater (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 8) en een doktersvoorschrift voor medicatie (*ibid.*, stuk 9). Deze stukken kunnen staven dat voor verzoeker om psychologische begeleiding wordt gezocht en dat verzoeker medicatie neemt, doch niet dat verzoeker met psychologische problemen kampt die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Hoewel de huisarts in zijn attest van 12 augustus 2024 aangeeft dat verzoeker droevig is en vaak weent en folteringen heeft ondergaan door de taliban, vormt dit op zich geen bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Er wordt niet verduidelijkt op basis van welke bevindingen de huisarts vaststelt dat verzoeker folteringen heeft ondergaan door de taliban. Hoe dan ook vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Ook met deze stukken toont verzoeker dus niet aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban.

Tot slot legt verzoeker ter terechtzitting een beslissing van de adjunct-commissaris van 30 juli 2024 houdende de erkenning van de vluchtelingenstatus en de kennisgeving van deze beslissing neer. Ter terechtzitting licht verzoeker toe dat deze beslissing betrekking heeft op zijn neef, de zoon van zijn broer, en dat zijn neef erkend is op basis van het werk van zijn broer bij de *arbaki*. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Vooreerst kan uit geen enkel stuk in het rechtsplegingsdossier blijken dat er tussen verzoeker en de persoon op wie deze beslissing en kennisgeving betrekking hebben een familiale band is. Bovendien kan uit de voorgelegde stukken ook niet blijken omwille van welke reden(en) deze persoon door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) als vluchteling erkend is. De Raad wijst erop dat elk dossier individueel en op zijn eigen *merites* wordt beoordeeld. Wat verzoekers situatie betreft, wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet waarom hij zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat zijn broer een *arbaki* was bij de Afghaanse lokale politie en zich had aangesloten bij het verzet tegen de taliban.

Verzoeker haalde tevens aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest dat de taliban hem zouden vermoorden omdat hij in Europa verbleef, alcohol drinkt, niet gaat bidden, niet wil vasten en de religie onder de macht van de taliban niet accepteert. Hij vermeldde ook dat hij in Afghanistan een baard moest laten groeien en dat hij niet kan accepteren dat als hij trouwt zijn vrouw een *hijab* zou moeten dragen of zijn dochter niet naar school zou kunnen gaan. Zijn advocaat merkt in een e-mail van 11 augustus 2022 op dat verzoeker nog steeds praktiserend moslim is, maar zich niet helemaal kan vinden in de manier waarop de taliban de islam interpreteren.

Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende overwegingen:

"Daarnaast vreest u in geval van terugkeer vermoord te worden omdat u in Europa verbleef, sinds 2 jaar alcohol drinkt, niet gaat bidden, niet wil vasten en de religie onder de macht van de taliban niet accepteert. U vermeldt ook dat u in Afghanistan een baard moest laten groeien en dat u niet kan accepteren dat als u trouwt uw vrouw een hijab zou moeten dragen of uw dochter niet naar school zou kunnen gaan. Daarbij stelt u dat u ongelovig bent, maar meteen daarna zegt u dat u zich wel nog als moslim voorstelt en gelooft dat God bestaat (CGVS (...), p. 3-4 en 16). Eveneens merkt uw advocaat per mail dd. 11/08/2022 op dat u wenst te verduidelijken wel degelijk nog steeds praktiserend moslim te zijn maar dat u zich niet helemaal kan vinden in de manier waarop de taliban de islam interpreteert (zie groene map in het administratief dossier). Hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U laat immers na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

(...)

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift immers tot een loutere herhaling en het citeren van de door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds afgelegde verklaringen. Met een dergelijke summier uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De Raad benadrukt voorts dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek(en) om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn woonplaatsen voor zijn vertrek uit Afghanistan. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn vertrek uit Afghanistan en zijn recente woon- en verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Hoewel de Raad er wel rekening mee houdt dat verzoeker bijna negen jaar in België verblijft, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad stelt immers vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen achttien jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan in november 2015, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan tot de zesde graad naar school ging (adm. doss., stuk 9, map met 'Voorgaande verzoeken', eerste verzoek, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 11) en dat hij *Dari* spreekt (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Hij verklaarde verder dat hij nog contact heeft met zijn moeder en met een paar vrienden in Afghanistan (adm.

doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn langdurige verblijf in België hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat hij bijna negen jaar in België verblijft en hier een (vijfde) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om rekening te houden met zijn verblijf als kind in Iran, doch zoals hierboven reeds werd gesteld legde verzoeker doorheen de verschillende procedures tot het bekomen van internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen af over zijn verblijf voor zijn vertrek uit Afghanistan, zodat zijn verblijf in Iran niet zonder meer kan worden aangenomen. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij door dit verblijf tijdens zijn kinderjaren niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert verder in zijn verzoekschrift aan dat hij zich zeer snel heeft aangepast aan de westerse cultuur, dat hij goed Nederlands spreekt, dat hij hier al geruime tijd werkt, dat hij hier ook een cursus 'Maatschappelijke oriëntatie' en het programma '*Mind Spring*' volgde en dat hij hier aanwezig is op de sociale media. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift taalattesten (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), twee arbeidsovereenkomsten (*ibid.*, stukken 3 en 4), een attest 'Maatschappelijke oriëntatie' (*ibid.*, stuk 5), attesten van een cursus '*Mind Spring*' (*ibid.*, stuk 6), zijn facebookaccount (*ibid.*, stuk 7) en de facebookpagina 'Kaboel is niet veilig' (*ibid.*, stuk 8). Verzoeker citeert voorts in zijn verzoekschrift een passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud waaruit zou blijken dat hij niet de interpretatie geeft aan de islam die de taliban opleggen aan de Afghaanse bevolking en dat hij de religieuze regels niet al te strikt opvolgt. In zijn aanvullende nota van 24 september 2024 voegt verzoeker nog toe dat hij vrienden heeft met de Belgische nationaliteit "*die verklaren dat hij een respectvol persoon is en bovendien betrouwbaar en moedig*", dat hij niet iemand is die profiteert van anderen en dat hij steeds op tijd aanwezig is op zijn werk. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota aanbevelingsbrieven van vrienden (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 6) en loonfiches (*ibid.*, stuk 7). De Raad wijst erop dat dit alles weliswaar lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij in België succesvol taallessen heeft gevolgd en een "*Mind Spring cursus*" heeft afgerond, omwille van zijn werk en zijn activiteiten op sociale media hier in België en omwille van de contacten die hij hier in België heeft opgebouwd dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker, ondanks zijn jarenlange verblijf hier in België en het volgen van taallessen, in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming verklaarde het Nederlands niet voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure) en zich ook ter terechtzitting liet bijstaan door een tolk die het *Dari* machtig is. Wat verzoekers aanwezigheid op sociale media betreft, kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij alleen maar kijkt, geen commentaar geeft en "*geen like of zo*" doet (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), zodat ook hieruit geen snelle aanpassing aan de westerse cultuur kan blijken. Dit blijkt evenmin uit de beperkte pagina's die verzoeker leuk vindt en die alle betrekking hebben op de situatie van Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft

geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota van 24 september 2024 dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als een existentiële vijand van het emiraat (zie tevens: aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stukken 3, 4 en 5), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker voert voorts een algemeen betoog over het passeren van *checkpoints* op zijn terugreis, waarbij er ondervragingen zijn en controles op de inhoud van de gsm, doch hij laat na aan te tonen dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 24 september 2024 over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle

Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen psychische moeilijkheden merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "wil van God". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde Country Guidance aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen stelt verzoeker in zijn op 24 september 2024 neergelegde aanvullende nota dat hij met psychologische problemen kampt die een impact hebben op zijn capaciteiten om het spel te spelen. Bij deze aanvullende nota voegt hij een attest van zijn huisarts met doorverwijzing naar een psychiater (aanvullende nota verzoeker van 24 september 2024, stuk 8) en een doktersvoorschrift voor medicatie (*ibid.*, stuk 9). De Raad onderstreept dat uit de voorgelegde stukken kan blijken dat voor verzoeker om psychologische begeleiding wordt gezocht, doch dat deze nog steeds niet is opgestart, en dat verzoeker medicatie neemt. Er wordt evenwel nergens een duidelijke medische diagnose gesteld waaruit kan worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een man van 27 jaar die weliswaar al negen jaar in België is, doch die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school ging en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat hij een Tadzjiek is, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Tot slot stelt u de taliban niet goed zijn met de Tadzjiek en dat zij door de taliban vermoord worden omdat ze tegen hen vechten. Gevraagd naar aanwijzingen dat u persoonlijk omwille van uw etniciteit zou worden geïsoleerd, verwijst u echter slechts naar uw eerder aangehaalde asielmotieven, met name dat u in Europa hebt gewoond en dat de taliban een foto van u heeft (CGVS (...), p. 3, 6 en 16). Derhalve laat u na om in concreto aan te tonen dat u in geval van terugkeer geïsoleerd zal worden specifiek omwille van het feit dat u Tadzjiek bent."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er vele huiszoekingen van de taliban plaatsvinden in regio's of buurten waar etnische minderheden, zoals Tadzjiek en Hazara's wonen, dat Tadzjiek door de taliban als een vijandige minderheid worden beschouwd, dat grond en huizen regelmatig worden afgenomen van Tadzjiek en dat daarnaast ISKP etnische minderheden in Afghanistan, zoals Tadzjiek, rekruteert. Noch uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift en bij zijn aanvullende nota van 24 september 2024 gevoegde landeninformatie, noch uit de informatie waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota citeert, blijkt dat er in Afghanistan of in de regio waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn – waarbij nogmaals wordt herhaald dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde – sprake is van groepsvervolging waarbij alle Tadzjiek het slachtoffer worden van huiszoekingen, diefstallen van onroerende eigendommen en (gedwongen) rekrutering. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Wat de verwijzing in de aanvullende nota van 24 september 2024 naar het arrest van de Raad met nr. 300 324 van 19 januari 2024 betreft, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het door hem vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker dit motief van de bestreden beslissing.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van de aansluiting van zijn broer bij de *arbaki* en bij het verzet tegen de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering of omwille van zijn Tadzjiekse origine.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*",

augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Dari* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN